

HOTĂRÂREA CURȚII
DIN 29 OCTOMBRIE 1980¹

SA Roquette Frères

împotriva Consiliului Comunităților Europene

„Izoglucoză - cote de producție”

Cauza 138/79

În cauza 138/79

SA ROQUETTE FRÈRES, cu sediul social în Lestrem (departamentul Pas-de-Calais), reprezentată de directorul general adjunct, Gérard Rousseaux, asistat de către Marcel Veroone, asociat al societății Veroone-Freyria-Letartre-Paillusseau-Hoste-Dutat, societate de avocați la baroul din Lille, cu domiciliul ales la cabinetul domnului Loesch, avocat, 2 Rue Goethe,

reclamantă,

susținută de

PARLAMENTUL EUROPEAN, reprezentat de directorul său general, Francesco Pasetti-Bombardella, asistat de către Roland Bieber, administrator principal al Serviciului juridic, și de profesorul Pierre Henri Teitgen, cu domiciliul ales la Luxemburg, la Secretariatul General al Parlamentului European,

intervenient,

împotriva

CONSILIULUI COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentat de către Daniel Vignes, director al Serviciului juridic, asistat de către Arthur Brautigam și de către Hans-Joachim Glaesner, în calitate de coagenți, de către Hans-Jürgen Rabe, avocat la baroul din Hamburg, de profesorul Jean Boulouis, decan onorific al Université de Droit, d'économie et de sciences sociales din Paris, cu domiciliul ales la Luxemburg, la biroul lui Douglas Fontein, director al Departamentului juridic al Băncii Europene de Investiții, 100 Bd Konrad Adenauer, Kirchberg,

pârât,

susținut de

COMISIA COMUNITĂȚILOR EUROPENE, reprezentată de consilierul său juridic, Peter Gilsdorf, în calitate de agent, asistat de către Jacques Delmoly, membru al serviciului juridic, cu domiciliul ales la Luxemburg, la biroul consilierului său juridic, Mario Cervino, batiment Jean Monnet, Kirchberg,

intervenient,

¹ Limba de procedură: franceza.

având ca obiect o acțiune în anulare a Regulamentului nr. 1293/79 al Consiliului din 25 iunie 1979 (JO L 162, p. 10), în măsura în care acest regulament, modificând Regulamentul nr. 1111/77 al Consiliului de stabilire a unor dispoziții comune pentru izoglucoză, stabilește pentru reclamantă o cotă de bază.

CURTEA,

constituită din H. Kutscher, președinte, P. Pescatore și T. Koopmans, președinți de cameră, J. Mertens de Wilmars, Mackenzie Stuart, A. O'Keefe, G. Bosco, A. Touffait și O. Due, judecători,

avocat general: G. Reischl

grefier: A. Van Houtte

pronunță prezenta

HOTĂRÂRE

1 Prin cererea înregistrată la grefa Curții la 31 august 1979, reclamanta, societate de naționalitate franceză, care fabrică, între alte produse, izoglucoză, a cerut Curții să declare lipsită de validitate stabilirea cotei de producție rezultând pentru aceasta din anexa II la Regulamentul nr. 1293/79 al Consiliului din 25 iunie 1979 „de modificare a Regulamentului nr. 1111/77 de stabilire a unor dispoziții comune pentru izoglucoză” (JO L 162, p. 10 cu rectificativ în JO L 176, p. 37). Din examinarea cererii, rezultă că este vorba în realitate de o cerere de anulare a Regulamentului nr. 1293/79, în măsura în care acesta stabilește o cotă de producție de izoglucoză pentru reclamantă.

2 În sprijinul acțiunii sale, reclamanta invocă, în afară de diverse motive de fond, un motiv de formă, urmărind anularea cotei sale de producție stabilite de respectivul regulament, pe motivul că acest regulament ar fi fost adoptat de Consiliu fără să fi primit avizul Parlamentului European prevăzut de articolul 43 alineatul (2) din Tratatul CEE, ceea ce ar constitui o încălcare a unor norme fundamentale de procedură, în sensul articolului 173 din tratatul menționat anterior.

3 Prin Ordonanța din 16 ianuarie 1980, Curtea a admis intervenția Parlamentului în sprijinul concluziilor reclamantei întemeiate pe o încălcare a unor norme fundamentale de procedură. Aceasta a admis, de asemenea, prin Ordonanța din 13 februarie 1980, intervenția Comisiei în sprijinul concluziilor Consiliului.

4 Consiliul a ridicat problema inadmisibilității atât a acțiunii, cât și a intervenției în favoarea reclamantei. În subsidiar, acesta a concluzionat că acțiunea trebuie respinsă ca neîntemeiată.

5 Înainte de a examina întrebările privind admisibilitatea adresate de Consiliu și aspectele invocate de reclamantă, trebuie amintită pe scurt istoria adoptării regulamentului controversat, precum și conținutul acestuia.

6 Prin Hotărârea din 25 octombrie 1978, pronunțată în Cauzele conexe 103 și 145/77 [Royal Scholten Honig (Holdings) Ltd./Intervention Board for Agricultural Produce; Tunnel Refineries Ltd./Intervention Board for Agricultural Produce, Culegere 1978, p. 2037], Curtea a hotărât că Regulamentul nr. 1111/77 al Consiliului din 17 mai 1977 de stabilire a unor

dispoziții comune pentru izoglucoză (JO L 134, p. 4) nu este valid, în măsura în care articolele 8 și 9 ale acestuia impuneau o cotizație pentru producția de izoglucoză de 5 unități de cont la 100 de kilograme de materie uscată pentru perioada corespunzătoare anului de comercializare a zahărului 1977-1978. Curtea a constatat, într-adevăr, că regimul instituit de articolele menționate mai sus aduce atingere principiului general al egalității (în speță, între producătorii de zahăr și producătorii de izoglucoză), pentru care interzicerea discriminării prevăzută la articolul 40 alineatul (3) din tratat constituie o expresie specifică. Totuși, Curtea a adăugat că hotărârea sa îi lasă Consiliului libertatea de a lua toate măsurile utile, compatibile cu dreptul comunitar, în scopul asigurării bunei funcționări a pieței îndulcitorilor.

7 În urma acestei hotărâri, la 7 martie 1979, Comisia a prezentat Consiliului o propunere de modificare a Regulamentului nr. 1111/77. Consiliul a cerut, prin scrisoarea din 19 martie 1979, primită la Parlament la 22 martie, avizul acestei instituții, în conformitate cu articolul 43 alineatul (2) paragraful al treilea din tratat. În scrisoarea sa de sesizare, acesta a scris în special că:

„Această propunere ține seama de situația care rezultă din Hotărârea Curții de Justiție din 25 octombrie 1978, în așteptarea noului regim pentru piața îndulcitorilor, care trebuie să intre în vigoare la 1 iulie 1980 ...Deoarece regulamentul trebuie să fie aplicat de la 1 iulie 1979, Consiliul ar dori ca Parlamentul să binevoiască să-și dea avizul cu privire la această propunere în sesiunea sa din aprilie.”

8 Urgența consultării cerute în scrisoarea Consiliului se datora faptului că textul propunerii de regulament avea în principal ca obiect, pentru a evita tratamentul inegal al producătorilor de zahăr și al celor de izoglucoză, să supună producția de izoglucoză unor norme analoge celor existente pentru producția de zahăr până la 30 iunie 1980, în cadrul organizării comune a pieței zahărului instituită de Regulamentul nr. 3330/74 al Consiliului din 19 decembrie 1974 (JO L 369, p. 1). În special, era vorba despre a institui, cu titlu tranzitoriu până la această dată, un regim de cote de producție pentru izoglucoză, care trebuia să se aplice de la 1 iulie 1979, data începerii noului an de comercializare a zahărului.

9 Președintele Parlamentului a sesizat de îndată Comisia pentru agricultură cu privire la această consultare, pentru examinarea fondului, și Comisia pentru bugete, pentru avizare. Aceasta din urmă a transmis avizul său Comisiei pentru agricultură la 10 aprilie 1979. Comisia pentru agricultură a adoptat, la 9 mai 1979, propunerea de rezoluție a raportorului său. Raportul și proiectul de rezoluție adoptate de Comisia pentru agricultură au fost discutate de Parlament în ședința din 10 mai 1979. În ședința din 11 mai, Parlamentul a respins propunerea de rezoluție și a trimis-o Comisiei pentru agricultură pentru a fi reexaminată.

10 Sesiunea parlamentară din 7-11 mai 1979 trebuia să fie ultima înainte de ședința de constituire a Parlamentului, ales prin vot universal direct, prevăzut de Actul privind alegerea reprezentanților Adunării prin vot universal direct la 17 iulie 1979. Într-adevăr, Biroul Parlamentului hotărâse, în ședința din 1 martie 1979, să nu prevadă o sesiune suplimentară între cele din mai și iulie. Cu toate acestea, el precizase că

„Biroul extins ...

- apreciază totuși că, în cazul în care Consiliul și Comisia ar considera necesar să prevadă o sesiune suplimentară, ele vor putea, în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatul (4) din regulament, să ceară o convocare a Parlamentului; se înțelege că o astfel de sesiune va fi consacrată numai examinării rapoartelor întocmite în urma consultărilor urgente;”

La ședința sa din 10 mai 1979, Biroul trebuia să își confirme poziția în următorii termeni:

- „își confirmă poziția adoptată la ședința menționată anterior și în cursul căreia decisese să nu prevadă o sesiune suplimentară între ultima sesiune a Parlamentului actual și ședința de constituire a Parlamentului ales prin vot universal direct, apreciind totuși că, în cazul în care majoritatea membrilor efectivi ai Parlamentului, Consiliul sau Comisia ar dori convocarea unei sesiuni suplimentare, aceștia ar putea - în conformitate cu dispozițiile articolului 1 alineatul (4) din regulament - să ceară convocarea Parlamentului;

- hotărăște, în afară de aceasta, ținând seama de dispozițiile articolului 139 din Tratatul CEE, că în cazul în care președintele ar fi sesizat cu o astfel de cerere, Biroul extins se va reuni pentru a examina răspunsul care trebuie dat”.

11 La 25 iunie 1979, Consiliul a adoptat, fără să fi obținut avizul cerut, propunerea de regulament elaborată de Comisie, care a devenit astfel Regulamentul nr. 1293/79, de modificare a Regulamentului nr. 1111/77. A treia referință din Regulamentul nr. 1293/79 menționează consultarea Parlamentului. Totuși, Consiliul a ținut seama de absența unui aviz al Parlamentului, arătând în al treilea considerent din regulament că „Parlamentul European, consultat încă de la 16 martie 1979, la propunerea Comisiei, nu și-a exprimat avizul cu privire la aceasta și a trimis chestiunea noii Adunări pentru a obține avizul.”

12 Curții i se cere anularea acestui Regulament nr. 1293/79, în măsura în care el modifică Regulamentul nr. 1111/77.

Despre admisibilitatea acțiunii

13 Conform Consiliului, acțiunea este inadmisibilă, deoarece este îndreptată împotriva unui regulament, fără a fi îndeplinite condițiile prevăzute de articolul 173 paragraful al doilea din tratat. Actul atacat nu ar constitui o decizie adoptată sub aparența unui regulament și nu ar privi reclamanta nici în mod direct, nici individual. Reclamanta susține, dimpotrivă, că regulamentul atacat constituie un ansamblu de decizii individuale, dintre care una este luată în ceea ce o privește și o vizează în mod direct și individual.

14 În sensul articolului 9 alineatele (1), (2) și (3) din Regulamentul nr. 1111/77, astfel cum a fost modificat de articolul 3 din Regulamentul nr. 1293/79:

„1. O cotă de bază se atribuie fiecărei întreprinderi producătoare de izoglucoză, stabilită în Comunitate, pentru perioada menționată la articolul 8 alineatul (1).

Fără a aduce atingere punerii în aplicare a alineatului (3), cota de bază a fiecărei întreprinderi în cauză este egală cu dublul producției sale constatate, în temeiul prezentului regulament, în perioada cuprinsă între 1 noiembrie 1978 și 30 aprilie 1979.

2. Fiecărei întreprinderi care are o cotă de bază îi este atribuită și o cotă maximă egală cu cota sa de bază, înmulțită cu un coeficient. Acest coeficient este stabilit în temeiul articolului 25 alineatul (2) paragraful al doilea din Regulamentul (CEE) nr. 3330/74, pentru perioada cuprinsă între 1 iulie 1979 și 30 iunie 1980.

3. Cota de bază menționată la alineatul (1) se corectează, după caz, astfel încât cota maximă stabilită în conformitate cu alineatul (2):

- să nu fie mai mare de 85 %,

- să nu fie mai mică de 65 %

din capacitatea tehnică anuală de producție a întreprinderii în cauză.”

15 În conformitate cu articolul 9 alineatul (4), cotele de bază stabilite în temeiul alineatelor (1) și (3) sunt atribuite individual fiecărei întreprinderi, astfel cum este indicat la anexa II. Această anexă, care face parte integrantă din articolul 9, stabilește la 15 887 de tone cota de bază pentru reclamantă.

16 Din aceasta rezultă că articolul 9 alineatul (4) din Regulamentul nr. 1111/77 (astfel cum a fost modificat de articolul 3 din Regulamentul nr. 1293/79), coroborat cu anexa II, aplică el însuși criteriile enunțate la articolul 9 alineatele (1) - (3), fiecareia dintre întreprinderile în cauză cărora li se adresează și care sunt astfel direct și individual interesate. Prin urmare, Regulamentul nr. 1293/79 constituie un act împotriva căruia întreprinderile în cauză producătoare de izoglucoză pot introduce o acțiune în anulare, în temeiul articolului 173 paragraful al doilea din tratat.

Cu privire la admisibilitatea intervenției Parlamentului

17 Consiliul pune la îndoială posibilitatea ca Parlamentul să intervină în mod voluntar într-un litigiu pendinte în fața Curții. În opinia sa, o putere de intervenție de acest fel se înrudește cu un drept de acțiune în justiție, care nu ar fi recunoscut Parlamentului, în sistemul general al tratatului. În această privință, el arată că articolul 173 din tratat nu menționează Parlamentul printre instituțiile cu dreptul de a introduce acțiunea în anulare și că articolul 20 din Statutul Curții nu îl menționează printre instituțiile autorizate să prezinte observații în cadrul procedurii preliminare din articolul 177.

18 Articolul 37 din Statutul Curții prevede că:

„Statele membre și instituțiile Comunității pot interveni în litigiile prezentate Curții.

Același drept aparține oricărei alte persoane care face dovada unui interes în soluționarea unui litigiu prezentat Curții, cu excepția litigiilor între statele membre, între instituțiile Comunității, sau între statele membre, pe de o parte, și instituțiile Comunității, pe de altă parte.

Concluziile cererii de intervenție nu pot avea alt obiect decât susținerea concluziilor uneia dintre părți.”

19 Primul paragraf al acestui articol prevede același drept de intervenție pentru toate instituțiile Comunității. Nu se poate restrânge exercitarea acestui drept pentru una dintre acestea, fără a aduce atingere poziției sale instituționale dorite de tratat și, în special, de articolul 4 alineatul (1).

20 În subsidiar, Consiliul afirmă că, chiar dacă ar trebui să se admită un drept de intervenție al Parlamentului, acest drept ar fi în funcție de existența unui interes de a acționa. Un astfel de interes ar fi, fără îndoială, prezumat, dar aceasta nu ar împiedica Curtea, după caz, să îi controleze existența. În speță, un astfel de control ar trebui, în opinia Consiliului, să determine Curtea să constate lipsa de interes a Parlamentului în soluționarea litigiului.

21 Acest motiv trebuie să fie respins, fiind incompatibil cu articolul 37 din Statutul Curții. Într-adevăr, deși articolul 37 paragraful al doilea din Statutul Curții prevede că alte persoane

decât statele și instituțiile nu pot interveni într-un litigiu prezentat Curții decât în cazul în care dovedesc că au un interes în soluționarea litigiului, dreptul de a interveni recunoscut instituțiilor, și, prin urmare, Parlamentului, de articolul 37 primul paragraf, nu este supus acestei condiții.

Cu privire la încălcarea tratamentului egal

22 Astfel cum s-a amintit mai sus, Curtea, în hotărârea sa menționată anterior, pronunțată în Cauzele conexe 103 și 145/77, a declarat că Regulamentul nr. 1111/77 aduce atingere principiului general al egalității. Curtea a constatat, într-adevăr, că, în timp ce producătorii de zahăr și de izoglucoză se aflau în situații comparabile, o sarcină în mod evident inegală era impusă producătorilor de izoglucoză. Ca urmare a hotărârii Curții, Consiliul a modificat Regulamentul nr. 1111/77 prin Regulamentul nr. 1293/79, introducând pentru izoglucoză un sistem de cote direct inspirat din sistemul existent în domeniul zahărului.

23 Reclamanta susține că acest nou regulament încalcă, de asemenea, principiul egalității. În opinia sa, acesta aplică în același timp norme asemănătoare unor situații diferite și menține între cele două sisteme diferențe care duc la aplicarea unor tratamente inegale în situații identice.

24 Însuși faptul că reclamanta consideră că poate prezenta în același timp cele două argumente demonstrează complexitatea unei situații în care piețele izoglucozei și zahărului sunt comparabile, fără să fie cu adevărat identice.

25 Atunci când punerea în aplicare de către Consiliu a politicii agricole a Comunității presupune necesitatea de a evalua o situație economică complexă, puterea discreționară de care acesta se bucură nu se aplică în mod exclusiv naturii și domeniului de aplicare al dispozițiilor care trebuie adoptate, ci și, într-o anumită măsură, constatării datelor de bază, în special în sensul că îi este permis Consiliului să se întemeieze, după caz, pe constatări globale. Controlând exercitarea unei asemenea competențe, instanța trebuie să se limiteze să examineze dacă aceasta nu conține o eroare evidentă sau o deturnare de putere sau dacă autoritatea respectivă nu a depășit în mod evident limitele puterii sale de apreciere.

26 În cadrul politicii agricole Consiliului - ținând seama că producția de izoglucoză contribuia la creșterea excedentelor de zahăr și că acestuia îi era permis să limiteze această producție prin măsuri restrictive – îi revenea sarcina de a lua, măsurile pe care le considera utile, ținând seama de similaritatea și de interdependența celor două piețe, precum și de specificitatea pieței izoglucozei.

27 Acest fapt este cu atât mai adevărat cu cât, față de problema delicată pusă de consecințele producției de izoglucoză asupra politicii Comunității privind zahărul, Consiliul trebuia să pună în aplicare într-un termen scurt o reglementare tranzitorie a unei piețe noi și în plină evoluție. În aceste circumstanțe, nu s-a demonstrat că, prin adoptarea Regulamentului nr. 1293/79, Consiliul a depășit limitele puterii sale de apreciere.

Cu privire la încălcarea principiului proporționalității

28 În opinia reclamantei, cota care îi este atribuită în anexa II la Regulamentul nr. 1111/77 este în mod clar insuficientă. Stabilirea cotei în funcție de producția realizată între 1 noiembrie 1978 și 30 aprilie 1979 nu ține seama de variațiile sezoniere sau de faptul că, în perioada avută în vedere, producția a fost limitată în funcție de incertitudinea în care se afla reclamanta atât față de regimul care urma să fie aplicat de către Comunitate după hotărârea

Curții în cauzele menționate anterior, cât și față de poziția autorităților franceze, care nu au admis utilizarea izoglucozei decât prin Decretul din 9 august 1979. Posibila corectare a cotelor în funcție de capacitatea tehnică anuală defavorizează întreprinderile care, ca și reclamanta, au amânat orice nouă investiție, în așteptarea unei clarificări a situației. Aceste cote fac iluzorie orice concurență.

29 În această privință, trebuie subliniat că stabilirea de cote pe baza unei perioade de referință este un procedeu obișnuit în dreptul comunitar și corespunzător atunci când este vorba de a controla producția într-un anumit sector. Pe de altă parte, reclamanta nu a adus niciun mijloc de probă în sprijinul afirmației sale, potrivit căreia și-ar fi limitat producția. De asemenea, trebuie să se remarce că, după ce a fost adoptată hotărârea menționată anterior, cotizația, astfel cum fusese prevăzută inițial, nu se mai putea, aplica.

30 Oricum, nu se poate aștepta de la Consiliu să țină seama de motivele, de opțiunile comerciale și de politica internă a fiecărei întreprinderi individuale atunci când adoptă măsuri de interes general, cu scopul de a evita ca o producție necontrolată de izoglucoză să pună în pericol politica Comunității în domeniul zahărului.

31 În cele din urmă, deoarece reclamanta nu a utilizat totalitatea cotei care i-a fost acordată pentru perioada corespunzând anului de comercializare a zahărului, aceasta nu se poate plânge de o limitare a posibilităților sale concurențiale prin cota care i-a fost atribuită.

Cu privire la încălcarea cerințelor procedurale esențiale

32 Reclamanta și Parlamentul, în intervenția sa, susțin că Regulamentul nr. 1111/77, în versiunea modificată, fiind adoptat de Consiliu fără respectarea procedurii de consultare prevăzute la articolul 43 paragraful al doilea din tratat, trebuie considerat nul, datorită încălcării cerințelor procedurale esențiale.

33 Consultarea prevăzută de articolul 43 alineatul (2) paragraful al treilea, precum și de alte dispoziții paralele din tratat, este mijlocul care îi permite Parlamentului să participe efectiv la procesul legislativ al Comunității. Această competență reprezintă un element esențial al echilibrului instituțional avut în vedere de tratat. Deși limitată, aceasta reflectă, la nivelul Comunității, un principiu democratic fundamental, conform căruia popoarele participă la exercitarea puterii prin intermediul unei adunări reprezentative. Consultarea periodică a Parlamentului în cazurile prevăzute de tratat constituie, astfel, o formalitate esențială, a cărei încălcare duce la nulitatea actului în cauză.

34 În această privință, este necesar să se precizeze că respectarea acestei cerințe implică exprimarea avizului Parlamentului; nu se poate considera că este îndeplinită această cerință printr-o simplă cerere de aviz din partea Consiliului. Prin urmare, în Regulamentul nr. 1293/79, Consiliul include în mod eronat consultarea Parlamentului printre referirile din preambul.

35 Consiliul nu a contestat caracterul de normă fundamentală de procedură a consultării Parlamentului. Acesta susține totuși că, în circumstanțele speței, Parlamentul, prin comportamentul său, a făcut imposibilă îndeplinirea acestei formalități și că, prin urmare, nu ar exista motive să se invoce încălcarea ei.

36 Fără a aduce atingere problemelor de principiu ridicate de această argumentare a Consiliului, este suficient să se constate în acest caz că, la 25 iunie 1979, dată la care el a adoptat, fără avizul Adunării, Regulamentul nr. 1293/79 de modificare a Regulamentului nr. 1111/77, Consiliul nu epuizase toate posibilitățile de a obține avizul prealabil al

Parlamentului. În primul rând, Consiliul nu a cerut aplicarea procedurii de urgență prevăzute de regulamentul intern al Parlamentului deși, în alte domenii și cu privire la alte proiecte de regulamente, s-a folosit în același moment de această posibilitate. În afară de aceasta, Consiliul ar fi putut să se folosească de posibilitatea pe care i-o oferea articolul 139 din tratat de a solicita o sesiune extraordinară a Adunării, și aceasta cu atât mai mult cu cât Biroul Parlamentului, din 1 martie și 10 mai 1979, atrăsese atenția asupra acestei posibilități.

37 Rezultă că, în absența avizului Parlamentului, cerut de articolul 43 din tratat, Regulamentul nr. 1293/79 de modificare a Regulamentului nr. 1111/77 al Consiliului trebuie anulat, fără a aduce atingere competenței Consiliului de a adopta, în urma prezentei hotărâri, orice măsură corespunzătoare, în conformitate cu articolul 176 alineatul (1) din tratat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

38 În conformitate cu articolul 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, orice parte care cade în pretenții va suporta cheltuielile de judecată, dacă s-a formulat o cerere în acest sens.

39 Însă nici reclamanta, nici intervenienții, nu au cerut condamnarea Consiliului la plata cheltuielilor de judecată. Prin urmare, deși Consiliul a căzut în pretenții, este necesar ca fiecare parte să suporte propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive,

CURTEA

declară și hotărăște:

1) Regulamentul nr. 1293/79 (JO L 162, p. 10 cu rectificativul în JO L 176, p. 37), de modificare a Regulamentului nr. 1111/77 (JO L 134, p. 4) se anulează.

2) Fiecare parte își va suporta propriile cheltuieli de judecată.

Kutscher	Pescatore	Koopmans	Mertens de Wilmars	Mackenzie Stuart
O'Keeffe		Bosco	Touffait	Due

Pronunțată în ședință publică la Luxemburg, 29 octombrie 1980.

Grefier	Președinte
A. Van Houtte	H. Kutscher